

Pirmasis mano gyvenimas baigėsi dvidešimt antrą valandą trisdešimt septynios minutės, lietingą gruodžio naktį, tuščioje gatvėje šalia senos bažnyčios.

Antrasis mano gyvenimas prasidėjo maždaug po dešimties valandų, kai akinamoje ligoninės šviesoje nubudau su didele žaizda galvoje ir gyvenimu, iš kurio ničnieko neprisiminiau. Mane supo šeima ir draugai, ir dėl to tarsi turėjau pasijusti geriau. Bet nepasijutau, nes vienas iš jų jau kurį laiką buvo miręs.

* * *

Norėjau aprašyti viską, kas nutiko, pažiūrėti, ar iš-klojus tai popieriuje nepasidarys aiškiau. O gal man tik reikėjo visiems, net ir sau, įrodyti, kad nesikraustau iš proto. Ilgą laiką maniau, kad šią istoriją reikėtų pradėti nuo įvykių bažnyčioje, kai mano gyvenimas tiesiog subyrėjo, bet paskui supratau, kad norėdama visa tai suvokti, turiu grįžti į kur kas tolimesnę praeitį. Mat iš tikrųjų viskas prasidėjo prieš penkerius metus, tą vakarą, kai vyko atsisveikinimo vakarienė.

2008 m. rugsėjis

Klyksmas jau seniai buvo nutilęs, ir vienintelis dalykas, kurį dabar girdėjau, buvo tyliai verkiantys mano draugai, laukiantys atvykstančio greitosios pagalbos automobilio, bet kaip tik tada suvokiau, kad delne tvirtai tebespaudžiu laimingą monetą. Mano pirštai nenorėjo paleisti to mažiuko varinio talismano, tarsi vien savo valios galia kažin koku būdu būčiau sugebėjusi atsukti laiką atgal ir atšaukti mane ištikusią tragediją.

Negi tikrai po to, kai restorano stovėjimo aikštelėje Džimis nuo žemės pakėlė žvilgančią monetą, praėjo vos pusvalandis?

— Atneš sėkmę, — išsišiepė jis, išmetė monetą į orą ir mikliai pagavo viena ranka.

Aš irgi nusišypsojau ir tada jo blyškiai mėlynose akyse pastebėjau susierzinimo šešėlį, mat Matas pašmaikštavo:

— Džimi, seni, galėjai pasakyti, kad tau trūksta grynųjų, nėra reikalo rankioti jų nuo žemės!

Tada Matas nusijuokė, užmetė ranką man ant peties ir prisitraukė mane artyn. Pamaniau, kad paniurusi Džimio mina tebuvo natūrali reakcija į nevykusį Mato komentarą, kuris tik dar kartą parodė, kokioje skirtingoje

aplinkoje jiedu užaugo. Galbūt iš dalies viskas buvo dėl to. Bet tai dar ne viskas. Buvo dar kažkas... Tik aš, aišku, to ilgai nesupratau.

Visi trys šildėmės blėstančioje šilto rugšėjo vakaro saulėje, laukdami pasirodant likusiųjų. Kai atvažiuome mudu su Matu, Džimis jau laukė aikštelėje. Norėdamas pasipuikuoti, Matas ilgai suko ratus po aikštelę, ieškodamas tinkamiausios vietos savo naujam pirkiniui. Matyt, medaus mėnuo, kurį vaikinai išgyvena, kai būna iki ausų įsimylėję savo mašiną, jam dar nebuvo pasibaigęs. Tikėjaisi, kad jam užteks sveiko proto pernelyg nespuiškuoti ja prieš kitus.

Naujasis automobilis buvo žvilgantis, sportinis ir brangus. Maždaug tiek aš išmanau apie mašinas. Kai paaiškėjo egzaminų rezultatai, jį Matui padovanojo tėvai. Vien tai jums turėtų daug pasakyti apie Mato šeimą ir paaiškinti, kodėl kartais jo komentarai apie pinigus mus, švelniai tariant, suerzindavo. Dažniausiai Matui užtekdavo sveiko proto nebadyti mums tuo akių. Tačiau kartkartėmis jam vis tiek išsprūsdavo kokia nors užuomina, kuri bemat įžiebdoma nesutarimų kibirkštį. Vyliausi, kad Matui nešaus į galvą leptelėti ko nors, kas galėtų sugadinti vieną iš paskutinių vakarų, kurį ketinome praleisti visi kartu.

— Šiandien dirbai, Džimi? — paklausiau, puikiai žinodama, kad taip ir buvo, bet baisiai trokšdama viską nuvairuoti į neutralius vandenis.

Džimis atsisuko į mane ir apdovanojo šypsena, kuri, prisiekiu, nė kiek nepasikeitė nuo tada, kai jam buvo ketveri.

— Aha, paskutinė savaitė, kai padedu savo dėdei, paskui mielu noru gražinsiu karutį ir šakes. Su sodininkyste teks atsisveikinti.

— Pažiūrėk į tai iš kitos pusės — šią vasarą gražiai įdegei. Jeigu būtum krovęs prekes į lentynas parduotuvėje, būtum galėjęs apie tai tik pasvajoti.

Tai buvo tikra tiesa — paprastai blyški Džimio oda atrodė įgavusi švelniai auksinį rusvą atspalvį, o po keilių mėnesių darbo atvirame ore jo rankos akivaizdžiai sustiprėjusios ir raumeningesnės. O mudu su Matu tebebuvome įdegę po savo atostogų Prancūzijoje, jo tėvų viloje. Tai buvo dar viena jų dovana, tik šįkart — mums abiem.

Beje, dėl jos kilo nemažai rūpesčių su mano tėčiu. Matas jam visai patiko — nuolat pas mus lankydavosi, mat mudu susitikinėjome beveik dvejus metus. Bet buvo sunku pasakyti, ar tėtis leis man dviem savaitėms išvykti su Mato šeima. Iš dalies viskas dėl pinigų, nes, be abejo, Mato tėvai atsisakė priimti bet kokį užmokesťį už kelionę. Kitas dalykas — ir labai svarbus — buvo santykiai tarp tėvo, dukters ir jos vaikino. Turbūt visi tėčiai tokie, bet kadangi mes neturėjome mamos, kuri viską užglostytų, man su tėčiu buvo kur kas sunkiau. Galų gale mudviem su Matu pavyko jį įtikinti, kad padoromo ribos tikrai nebus peržengtos, kad miegosime atskiruose kambariuose ir kad su mumis visą laiką bus Mato tėvai. Žodžiu, paprasčiausiai primelavome.

Ši minčių seka baigėsi tuo, kad pradėjau svarstyti, ir jau ne pirmą kartą, kaip tėtis elgsis, kai mėnesio pa-

baigoje ateis laikas man išvykti į universitetą. Nejučia susiraukiau ir bemat ryžtingai nustūmiau tą mintį tolyn. Visą vasarą negalėjau liautis apie tai galvojusi ir visiškai nenorėjau, kad paskutinį mano vakarą su draugais nuotaiką gadintų nerimas dėl dalykų, kurių negaliu pakeisti.

Laimė, kaip tik tada į restorano aikštelę įvažiavo dar dvi mašinos, kur kas senesnės už Mato, bet jų savi-
ninkų vertinamos neką menčiau. Atsidarė užpakalinės nedidelio mėlyno automobilio, sustojusio netoli mūsų, durelės, ir iš jo virste išvirto Sara, kuri bemat pasileido mūsų link, kaukšėdama neįtikėtinai aukštais kulnais ir pavojingai svyrinėdama nelygiu paviršiumi. Pribėgusi ji paskandino mane savo glėbyje.

— Kaip reikaliukai, saule?

Aš ją irgi apsikabinau, o nuo minties, kad netrukus matysiu Sarą tik per atostogas, toli gražu ne kiekvieną dieną, kaip buvome įpratusios per pastaruosius kelerius metus mokykloje, man akimirkai užgniaužė gerklę. Be Džimio, ji buvo dar viena mano geriausia draugė. Ir nors su Džimiu buvome labai artimi, vis dar pasitaikė temų, kuriomis kalbėtis galėjau tik su merginomis.

— Persiprašau, vėluojame, — atsiprašė Sara.

Kreivai šyptelėjau. Sara vėluodavo *visada*. Nors ir taip buvo labai graži, jai reikėjo neįtikėtinai daug laiko kur nors išsiruošti, net kelis kartus persišukuoti ir persirengti, iki įtikindavai ją pagaliau atsitraukti nuo veidro-
džio. Ir neatrodė, kad Sara kada nors būtų patenkinta galutiniu rezultatu, kas buvo visiškai absurdas, nes jos dailus veidelis, žvilgančios rudos garbanos ir smulkutė figūrėlė visada atrodydavo nepriekaištingai.

— Ar ilgai laukiat? — paklausė ji, kabindamasi man į parankę, atplėšdama mane nuo Mato ir per automobilių aikštelę tempdamasi restorano įėjimo link.

Matyt, taip ji norėjo užsitikrinti, kad avėdama tais absurdiškais aukštakulniais, be nuotykių pereis aikštelę, o gal paprasčiausiai nenorėjo matyti, kaip Trevoras su Filu sureaguos į Ketę, išlipančią iš šalia jų sustojusio automobilio.

— Pakankamai ilgai, kad Matas spėtų užknisti Džimį, — atsakiau taip, kad mane girdėtų tik ji.

Sara supratingai nusišypsojo.

— Vadinasi, visai neilgai!

Priėjusios prie restorano įėjimo sustojome, iš kur negalėjome nepastebėti, kaip visi vaikinai iš mūsų draugų kompanijos (neišskiriant nė Mato) stengėsi apsimesiti, kad visai nežiūri į pernelyg atvirą Ketės palaidinės iškirptę. Dar pridėkite aptemptus džinsus ir aukštakulnes basutes, su kuriomis, Saros apmaudui, Ketė visai lengvai vaikščiojo. Žodžiu, Ketė atrodė taip, lyg būtų susiruošusi į fotosesiją. Ant pečių krito ilgi, šviesūs plaukai, ir apskritai visa atrodė tokia tobula, kad bemat pasijutau taip, lyg būčiau apsirengusi aklinoje tamsoje, o mano drabužiai per prasti net ir labdaros krautuvei.

Mūsų draugijoje Ketė atsirado palyginti neseniai. Iki jos pasirodymo vienuoliktoje klasėje mūsų nedidelę kompaniją sudarėme mudvi su Sara ir keturi vaikinai. Suprantu, vaikinų ir merginų santykis ne visai subalansuotas, bet visi taip ilgai bičiuliuavomės, kad mums tai tokių problemų nekėlė. Ir vis dėlto reikėtų paminėti, kad